

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích Con đường mùa đông của Puskin ngắn gọn](#)
2. [Phân tích bài thơ Con đường mùa đông của Puskin - Mẫu 1](#)
3. [Phân tích Con đường mùa đông của Puskin hay - Mẫu 2](#)
4. [Phân tích bài thơ Con đường mùa đông của Puskin lớp 11 siêu hay - Mẫu 3](#)

Dàn ý phân tích Con đường mùa đông của Puskin ngắn gọn

I. Mở bài

Khái quát đôi nét về tác giả cùng tác phẩm

II. Thân bài

- Hoàn cảnh sáng tác: Tác phẩm Con đường mùa đông được tác giả Pushkin sáng tác vào năm 1826. Thời điểm này vào khoảng tháng 12 lúc này các cuộc nổi dậy được phát triển mạnh mẽ.

- Bố cục: "Con đường mùa đông" gồm có tất cả là bảy khổ thơ có mối quan hệ chặt chẽ về ý nghĩa. Khổ thơ đầu và khổ thơ cuối được liên kết với nhau bởi một chủ đề chung đó là buồn và chán.

- Cảm xúc chủ đạo: là nỗi buồn man mác cùng niềm khao khát

- Vị trí: Đoạn trích này là phần đầu của bài thơ

- Thể loại: trữ tình và sử thi

- Nội dung: Là sự bộc lộ trong khung cảnh đêm mùa đông, một người anh hùng trữ tình - dường như nhân vật trữ tình trong tác phẩm chính là tác giả, một anh hùng xuất hiện trong kế hoạch thứ hai – là người đánh xe ngựa ca một bài hát một bài đờm buồn, thê lương.

- Tổng kết lại giá trị nghệ thuật và ý nghĩa mà bài thơ trên mang lại.

III. Kết bài

Nêu cảm nhận của bản thân sau khi thưởng thức xong tác phẩm.

Phân tích bài thơ Con đường mùa đông của Puskin - Mẫu 1

Khi nhắc đến Puskin, nhà văn N.Gogol đã ưu ái gọi ông là “Nhà thơ dân tộc”. Đọc những sáng tác của Puskin, ta không chỉ thấy được vẻ đẹp của ngôn ngữ, cảnh sắc thiên nhiên Nga mà trên hết còn cảm nhận được “tinh thần Nga”, “con người Nga trong sự phát triển của nó”. Bài thơ “Con đường mùa đông” là một trong những sáng tác tiêu biểu nhất của Puskin, thể hiện rõ tài năng của “Mặt trời thi ca Nga”.

Puskin (1799 – 1837) sinh ra và lớn lên tại thành phố Moscow trong một gia đình có dòng dõi quý tộc. Tài năng văn học của ông đã bộc lộ từ khi ông còn là một thiếu niên. Sống trong thế kỉ 19 – “Thế kỉ vàng” của văn học Nga nhưng cũng là thế kỉ bạo tàn của lịch sử bởi các cuộc chiến tranh diễn ra liên tiếp, Puskin đã dùng ngòi bút của mình để thực hiện những lý tưởng cao cả, chống lại sự bạo ngược của Nga Hoàng và bên vực nhân dân Nga. Vào tháng 10 năm 1826, sau khi Puskin được bãi lệnh đi đày, ông đã trở về Pê – téc – bua rồi hay tin Khởi nghĩa tháng Chạp thất bại. Bài thơ “Con đường mùa đông” đã ra đời trong hoàn cảnh đó, cho thấy tâm trạng đau buồn, cô đơn vì thời thế của nhà thơ. Cả bài thơ có bảy khổ thơ với kết cấu vòng tròn đặc biệt, cho thấy “Nỗi buồn sáng trong” và khát vọng tự do mãnh liệt.

Hình ảnh con đường mùa đông

Ba khổ thơ đầu là nỗi buồn được thể hiện qua bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp nhưng nhuốm màu cô đơn. Hình ảnh cánh đồng, khu rừng được bao phủ trong bạt ngàn tuyết trắng của xứ sở bạch dương hiện lên thật huyền ảo:

Xuyên qua sương mù gợn sóng

Mặt trăng nhô ra

Trăng buồn bã dội ánh sáng

Lên cánh đồng u buồn

Thời gian là đêm khuya mùa đông tĩnh mịch, không gian là cánh đồng bao la trải dài đến vô tận. Làn sương mờ dày đặc bao trùm lên tất cả. Động từ “gợn” cho thấy sự chuyển động nhẹ nhàng của màn sương. Động từ “Xuyên” được đảo lên đầu câu kết hợp với động từ “nhô” ở câu thơ thứ hai diễn tả sự xuất hiện khá bất ngờ của vầng trăng. Trăng vàng xé tan lớp sương đêm nhưng lại “dội” xuống những ánh vàng tẻ nhạt. Từ láy “buồn bã” gợi liên tưởng đến những tia sáng hiu hắt, yếu ớt. Nguồn sáng bàng bạc ấy đọng lại trên cánh đồng u buồn. Khung cảnh nên thơ, trữ tình nhưng phảng phất nét ảm đạm. Bức tranh thiên nhiên Nga được tác giả cảm nhận bằng rất nhiều giác quan và bằng cả tâm hồn tinh tế. Esenin – nhà thơ của làng quê Nga cũng đã đem những vật rừng, ánh trăng Nga vào trong sáng tác:

Ánh sáng trăng to lớn

Soi thẳng mái nhà ta

Những cây bạch dương đứng

Như những cây nến to

Vầng trăng của Esenin mang đến nguồn sáng lớn lao “Soi thẳng mái nhà”, những cây bạch dương cũng tráng lệ và lung linh tựa “những cây nến to”. Nếu thiên nhiên của Esenin rực rỡ sắc màu thì thiên nhiên của Puskin lại hết sức tinh khôi, tự nhiên và chân thực.

Nói như Ostrovsky thì những câu thơ của Puskin “giản dị” và “trơn tru” quá nhưng “không biết rằng ông đã bỏ biết bao công sức cho câu thơ được giản dị và trơn tru”. Điêu này được thể hiện rất rõ trong bài thơ “Con đường mùa đông”. Chỉ là những

thanh âm quen thuộc như tiếng bánh xe, tiếng lục lạc và tiếng hát của con người nhưng bỗng có sức cuốn hút lạ thường

Trên đường mùa đông, buồn tẻ

Xe tam mã vun vút lao đi

Lục lạc đơn điệu

Mệt mỏi rung lên.

Bài ca của người xà ích

Có gì phảng phất thân yêu

Như niềm vui mừng khôn xiết

Như nỗi buồn nặng trĩu hiu.

Giữa khung cảnh im lìm đủ làm tê tái cõi lòng con người, chiếc xe tam mã đang lăn bánh không ngừng nghỉ. “Vun vút” không chỉ diễn tả tốc độ rất nhanh của cỗ xe mà còn là sự trôi chảy không ngừng, lạnh lùng của thời gian. Tiếng lục lạc rung lên đơn điệu, tẻ ngắt, chứa đầy sự mệt mỏi. Nhà thơ đã lấy động để tả tĩnh, lấy âm thanh để cực tả cái yên ắng. Bài ca của người xà ích vang lên đây “phảng phất thân yêu” như một sự cứu cánh cho tâm hồn. Ta nghe trong bài hát ấy lao xao những niềm vui khôn tả và cả những nỗi buồn nặng trĩu. Mỗi âm thanh xuất hiện vừa nhấn mạnh nỗi buồn, vừa cho thấy hướng vận động của nhân vật trữ tình để vượt qua những khó khăn trên con đường của chính mình. Nỗi lòng của Puskin hòa quyện giữa nỗi buồn thời thế với sự cô đơn của thân phận. Trong những ngày bị giam ở ngục tù, ông đã gửi gắm nỗi niềm ấy vào hình ảnh chú đại bàng:

Tôi ngồi sau chấn song ngục lạnh

Chú đại bàng non trẻ trong lồng

Bên cửa sổ anh bạn buồn chớp cánh

Rủa miếng môi thịt máu đỏ loang

Khi đã thoát khỏi cảnh ngục tù, tưởng như cánh cửa tự do đã mở ra với Puskin. Nhưng là một con người nặng lòng với đất nước, thời đại, Puskin vô cùng đau buồn khi khỏi nghĩa tháng Chạp thất bại. Người thanh niên trẻ cảm thấy lạc lõng, bơ vơ trước tình cảnh đất nước. Khổ thơ thứ tư được coi là khổ bản lề, chuyển tiếp giữa hai phần đối xứng của bài thơ, cho thấy sự thấm thía của con người trước cái trôi chảy của thời gian:

Không một mái lều, ánh lửa

Tuyết trắng và rừng bao la...

Chỉ những cột dài cây sô

Bên đường rừng sừng chào ta

Từ phủ định “Không” đặt ở đầu câu thơ lại một lần nữa nhấn mạnh vào sự điều hui, hoang vu. Màn đêm hun hút không biết đâu là điểm dừng, chẳng có lấy một dấu hiệu của sự sống con người. Thiên nhiên Nga hiện lên qua hình ảnh tuyết trắng và những cánh rừng sâu bạt ngàn. Không gian càng ngày càng được mở rộng. Tất cả mang đến một ấn tượng về một đất nước rộng lớn và hùng vĩ. Hình ảnh “những cột dài cây sô” là biểu tượng cho những cột mốc trong cuộc đời. Chúng ngược chiều với sự vận động tiến lên của con người, đánh dấu những đi đầu mà ta đã trải qua. Những cột cây sô lạnh lùng đến tàn nhẫn càng khiến nhân vật trữ tình trở nên lẻ loi.

Từ không gian nỗi buồn trong tâm tưởng, nhà thơ đã thoát ra để tìm thấy điểm tựa tinh thần trong ba khổ thơ cuối:

Ôi buồn đau, ôi cô lẻ...

Trở về với em ngày mai

Nhi-na, bên lò lửa đỏ

Ngắm em, ngắm mãi không thôi

Kim đồng hồ kêu tích tắc

Xoay đủ những vòng nhịp nhàng

Và xua lũ người tẻ ngắt

Để ta bên nhau trong đêm.

Từ “bu Ồn” được lặp lại nhiều lần trong bài thơ như một điệp khúc của bản nhạc du dương. Nỗi bu Ồn mênh mang và sâu thẳm thẳm ấy tràn khắp không gian và trào lên không ngừng trong lòng ngực nhân vật trữ tình. Chàng trai phải thốt lên: “Ồi bu Ồn đau, ôi cô lẻ...”. Thán từ “Ồi” kết hợp cùng những từ “bu Ồn đau”, “cô lẻ” thể hiện dòng cảm xúc mãnh liệt. Tuy nhiên, cái đẹp của thơ Puskin nằm ở chỗ dẫu con người bu Ồn thương nhưng không bao giờ bi lụy. Những vần thơ đột ngột bừng sáng khi nhắc đến “ngày mai” và hình ảnh “Nhi – na”. Thực tại hôm nay dẫu cô đơn và khắc khổ nhưng nhân vật trữ tình vẫn dạt dào khát khao hạnh phúc, niềm tin hướng đến tương lai. Nhi – na có thể là bất cứ cô gái Nga thân thương nào, không nhất thiết là một con người cụ thể. Hình ảnh “lò lửa đỏ” gợi liên tưởng đến một mái ấm bình dị, đơn sơ. Câu thơ cuối của khổ thơ thứ năm được ngắt nhịp 2/4 với hai từ “Ngắm” được lặp lại cho thấy niềm hạnh phúc xốn xang dâng lên trong tâm hồn. Kim đũa hờ vẫn kêu, dòng thời gian vẫn không ngừng trôi chảy nhưng con người không sợ hãi trước bước đi của thời gian mà kiên cường bước tới, để yêu thương và đoàn tụ. Câu thơ “Để ta bên nhau trong đêm” cho thấy khát khao về hòa bình, hạnh phúc đã trở thành động lực để nhân vật trữ tình bước tiếp, vượt qua những gian truân.

Sâu lắm, Nhi-na: đường xa vắng

Ngủ quên bác xà ích lặng im

Nhạc ngựa đều đều buồng xa thẳm

Sương mờ che lấp ánh trăng nghiêng

Nhân vật trữ tình như đang tâm sự với cô gái Nhi – na về nỗi lòng của mình: “đường xa vắng. Hình ảnh chiếc xe ngựa cùng bác xà ích lặp lại, tạo nên kết cấu vòng tròn tương ứng cho bài thơ. Bác xà ích đã lặng im, tiếng nhạc ngựa trở nên đều đều, vầng trăng khuất sau màn sương. Nỗi bu Ồn đã được lắng lại, hóa thành niềm yêu cuộc sống và niềm tin vào tương lai tươi sáng. Puskin đã diễn tả những cung bậc cảm xúc cùng những khát khao cao đẹp nhất của con người bằng một hình thức giản dị. Thiên nhiên dù là thảo nguyên hay bão tuyết, tất cả đều nhuộm màu tâm trạng. Nỗi bu Ồn trong thơ ông là thực sự là “Nỗi bu Ồn trong sáng”, rất hiện thực mà rất đổi nên thơ.

“Con đường mùa đông” là một sáng tạo nghệ thuật tuyệt vời của Puskin. Nhà thơ đã khắc họa vẻ đẹp của cảnh sắc thiên nhiên và tâm hồn con người Nga một cách trọn vẹn, đúng như Belinxki đã nhận xét: “Hơi thơ của Puskin vô cùng trong trong sáng, nó tràn

ngập hiện thực. Nó không rắc phấn trắng, phấn hồng lên cuộc sống mà mô tả hiện thực như nó vốn có. Thơ của Puskin luôn có bầu trời và bầu trời đó luôn hòa quyện với mặt đất”.

Phân tích Con đường mùa đông của Puskin hay - Mẫu 2

Tác phẩm Con đường mùa đông của tác giả Puskin là một bài thơ trữ tình có tính sử thi, được sáng tác vào năm 1826. Đây là thời kỳ đặc trưng bởi sự phát triển mạnh mẽ của các cuộc nổi dậy và kháng cự. Bài thơ có nhiều cung bậc cảm xúc đặc trưng của thời kỳ, đồng thời chứa dấu ấn riêng của nhà thơ vĩ đại.

Trong đoạn trích này, tác giả miêu tả khung cảnh một đêm mùa đông với sương mù và ánh sáng mờ mờ của mặt trăng. Những âm thanh đơn điệu của tiếng chuông, cảnh vật đơn điệu và tiếng chạy của chó săn troika cùng với những bài hát của người đánh xe tạo ra một tình trạng mệt mỏi và buồn chán cho người. Nhân vật trữ tình là tác giả và cô gái mà ông nhớ nhưng xuất hiện ngay trong đoạn mở đầu. Trong khung cảnh mù mịt buồn thương ấy, ánh mắt của người con gái cũng chẳng mấy vui vẻ, được tác giả miêu tả bằng một ánh buồn. Chỉ với 1 câu thơ rất đơn giản, người phụ nữ ấy đã xuất hiện trong mắt người đọc với sự Người đọc như cảm nhận được nỗi buồn man mác và niềm khao khát trong bài thơ và cảm thấy mình đã chạm vào tâm hồn của nhân vật trữ tình. Sự chọn lựa các từ ngữ cùng với những đặc điểm âm nhạc của bài thơ tạo nên một nhịp điệu đặc trưng, thể hiện sự nhấp nháy của tâm trạng và cảm xúc. Những hình ảnh tuyệt đẹp như mặt trăng mờ sương, rừng sâu và tuyết trắng cùng với một con đường vắng vẻ, tạo nên một bối cảnh đặc biệt và gợi lên sự hoài niệm và sâu lắng.

Một hình ảnh khiến người đọc chú ý nữa chính là lời hát của những người đánh xe:

*“Niềm vui đó là điều xa vời,
Đau lòng đó ...
Không có lửa, không có túp lều đen ...
Hoang vu và tuyết rơi ... Gặp tôi
Chỉ dậm sọc
Đi qua một mình.”*

Hoàn cảnh của đất nước và thế giới đã khiến những kẻ dân đen như người đánh xe ấy chẳng còn sức sống. Trong khung cảnh mù mịt, hình ảnh con người luôn xuất hiện qua từ ngữ “một mình”, cho thấy sự cô độc và đáng thương. Đoạn thơ tiếp tục miêu tả một cảnh vật trống rỗng, không có lửa ấm, không có túp lều đen để trú ẩn. Hình ảnh của

hoang vu và tuyết rơi tạo ra một bối cảnh lạnh lẽo, cô đơn như một người, một con thú nhỏ bị bỏ rơi. Toàn bộ đoạn thơ này tạo ra một tâm trạng u ám, mất mát và buồn bã. Nó thể hiện sự tương phản giữa mong muốn niềm vui và thực tế cô đơn và xa cách. Phải chăng, đây cũng chính là những suy nghĩ của tác giả khi đi một mình và nhớ về người con gái u buồn ở phương xa?

Sử dụng ngôn ngữ hình ảnh tinh tế, tác giả tạo nên một bầu không khí u ám và lạnh lẽo, đồng thời thể hiện sự cô đơn và tuyệt vọng của con người trong cuộc sống. Bài thơ mang đến một cái nhìn tinh tế về tâm trạng và cảm xúc của nhân vật chính, khắc họa hình ảnh đêm đông cô đơn và tuyệt vọng một cách sống động. Tác phẩm này khéo léo thể hiện sự đau khổ và cô đơn của con người, đồng thời khám phá những khía cạnh sâu xa về tình yêu, hy vọng và tuyệt vọng. Các chi tiết về cảnh vật, âm thanh và cảm xúc được mô tả một cách chính xác và đa chiều, tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh về đêm mùa đông đầy u buồn. Tác giả tạo ra một không gian tưởng tượng mà người đọc có thể đắm mình trong đó, cảm nhận được tình cảm và tâm trạng của nhân vật chính. Những đau khổ, sự tuyệt vọng và niềm hy vọng đan xen trong bài thơ tạo nên một trạng thái tâm lý phức tạp và sâu sắc, đồng thời mở ra nhiều khía cạnh để suy ngẫm về cuộc sống và nhân sinh.

Ngay trong đoạn sau, tình cảm của nhân vật trữ tình đã khiến cho cả bài thơ dường như bừng sáng hẳn lên. Câu đầu tiên diễn tả ý định của người viết trở về và gặp người yêu vào ngày mai. Người viết hy vọng rằng trong cuộc gặp gỡ này, anh ta có thể quên đi những khó khăn và buồn bã. Thời gian được coi là một vòng tròn vô nghĩa, đồng hồ không còn phát ra âm thanh, vậy là chẳng có gì đáng thức được hai người đang chìm trong tình yêu. Câu thơ tiếp theo đề cập đến tiếng đồng hồ và mô tả nó làm cho vòng tròn đo được của nó, có thể ám chỉ sự tiếp diễn của thời gian và cuộc sống. Tác giả hy vọng rằng trong tương lai, những điều nhàm chán sẽ được loại bỏ và không gian tối tăm của nửa đêm sẽ không còn chia cắt giữa hai người.

Vượt qua mịt mờ của thời đại và thiên nhiên, con người đã tìm lại được ánh sáng và ấm áp thông qua tình yêu của mình. Vậy nên nói, Puskin là ông hoàng cảm xúc, nắm giữ được từng cung bậc của người đọc và chính mình.

Phân tích bài thơ Con đường mùa đông của Puskin lớp 11 siêu hay - Mẫu 3

*“Xuyên những làn sương gợn sóng
Mảnh trăng mờ do chiếu qua,
Buồn rải ánh vàng lại lóng
Lên cánh đông buồn giăng xa.”*

Tác phẩm Con đường mùa đông được tác giả Puskin sáng tác vào năm 1826. Thời điểm này vào khoảng tháng 12 lúc này các cuộc nổi dậy được phát triển mạnh mẽ. Bị đi đày, nhà thơ vô cùng sợ hãi và lo lắng không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Trong giai đoạn đó con đường sự nghiệp của Puskin chứa đầy những động cơ sâu sắc cùng tình cảm rất đáng lo ngại đối với những người đồng đội của mình. Các nhà viết tiểu sử cho rằng tác phẩm này được viết trong quá trình mà nhà thơ trên hành trình đi thăm vấn ngài thống đốc Pskov. Chắc hẳn công việc này đối với nhà thơ mang rất nhiều đi sâu sắc và ý nghĩa hơn so với cái nhìn đầu tiên. Nó chứa biết bao triết lý và ẩn dụ.

"Con đường mùa đông" gồm có tất cả là bảy khổ thơ có mối quan hệ chặt chẽ về ý nghĩa. Khổ thơ đầu và khổ thơ cuối được liên kết với nhau bởi một chủ đề chung đó là buồn và chán. Khổ thơ đầu tác giả đã nhắc đến trăng (trăng soi đường) còn ở khổ thơ cuối là (mặt trăng mờ sương) qua đó đã tạo nên bố cục vành khuyên thật độc đáo và đặc sắc. Đoạn trích này là phần đầu của bài thơ, là sự bộc lộ - khung cảnh đêm mùa đông, một người anh hùng trữ tình - dường như nhân vật trữ tình trong tác phẩm chính là tác giả, một anh hùng xuất hiện trong kế hoạch thứ hai - là người đánh xe ngựa ca một bài hát một bài đờm buồn, thê lương.

Có thể thường thức hình ảnh con đường mùa đông theo đúng nghĩa đen của nó, hoặc ta có thể so sánh con đường mùa đông giống với cuộc đời của con người, với cuộc đời của một người anh hùng anh dũng, trữ tình. Con đường mùa đông hiện lên với một khung cảnh vắng vẻ, tẻ nhạt, đơn điệu, chỉ được đánh dấu bởi các đường kẻ sọc. Nhưng chính những chi tiết ấy lại là toàn bộ biểu tượng, nguồn cảm xúc của tác phẩm. Cuộc đời của người anh hùng trữ tình đối với độc giả, mang những cảm xúc thật thân quen, gần gũi nhưng đối với bản thân anh ta dường như cuộc đời ấy chỉ chứa đi đâu trống rỗng và sự tẻ nhạt. Dặm sọc - là một biểu tượng tiêu biểu của sự biến thiên trong cuộc sống, đó là sự hiện diện của các vạch sọc màu đen và trắng.

*"Trên đường mùa đông vắng vẻ
Cỗ xe tam mã băng đi
Nhạc ngựa đều đều buồn tẻ
Đều đều khắc khoải lòng quê.*

*Bài ca của người xa ích
Có gì phẳng phất thân yêu
Như niềm vui mừng khôn xiết,
Như nỗi buồn nặng trĩu hiu,*

*Không một mai lên, ánh lửa
Tuyết trắng và rừng bao la...
Chỉ những cột dài cây số
Bên đường rừng sương chờ ta"*

Bài thơ mang cảm xúc chủ đạo là nỗi buồn man mác cùng niềm khao khát. Do đó, những cảnh sắc mộng mơ của cánh đờng cỏ buồn, đã được tác giả củng cố qua sự lặp lại của hình ảnh "ánh sáng buồn của mặt trăng." Cảnh vật chính là sự phản chiếu đúng nỗi lòng, tâm trạng của một người anh hùng trông thật vắng lặng, buồn tẻ và nhạt nhẽo. Sự nhàm chán đó lướt qua một lượt trên sự đơn điệu của cảnh sắc, trong hồi chuông,

trong sự chảy trôi của thời gian đo được, trong những màn so tài sọc vượt qua khung cửa sổ. Sự nhàm chán ấy đã được tác giả truyền tải bằng cách sử dụng dấu câu chấm lửng. Dường như một tia hy vọng nào đó sẽ được trông thấy qua hình tượng người đánh xe ngựa, bài hát mà anh ấy ca, nó thể hiện rõ nét "sự vui chơi liêu lĩnh". Khiến cho cô gợi nhớ về anh hùng của ngày xưa.

*Ôi buồn đau, ôi cô lẻ...
Trở về với em ngày mai
Nhi-na, bên lò lửa đỏ
Ngắm em, ngắm mãi không thôi.*

*Kim đông hồ kêu tích tắc
Xoay đủ những vòng nhịp nhàng,
Và xua lũ người tẻ ngắt
Để ta bên nhau trong đêm.*

*Ngủ quên bắc xã ích lặng im
Sâu lắm, Nhi-na: đường xa vắng,
Sương mờ che lấp anh trong nghiêng
Nhạc ngựa đâu đâu buồn xa thẳm,
Sương mờ che lấp ánh trăng nghiêng”*

Hình ảnh những người thân luôn bên cạnh giúp bạn vượt đi sự chán trường trong suốt quãng đường đi. Người hùng trữ tình đã dũng cảm ngỏ lời với cô ấy, và anh ta hứa rằng họ sẽ sớm được ở bên nhau. Điều đó đã làm dịu bản thân. Làm cho những mạch suy nghĩ về nhân vật nữ chính tên là Nina, một cô gái mộng mơ, trữ tình sẽ tiếp thêm sức mạnh và không cho phép bạn được phát điên.

Các vần chéo được sử dụng một cách chính xác đã khắc họa nên một bức tranh rõ nét, thể hiện đúng nội dung của tác phẩm, nhờ đó đã thành công truyền tải hình ảnh và cảm xúc tới các độc giả. Chiều dài bốn mét chính là một thước đo chính cho bài thơ này.

“Con đường mùa đông” là một bài thơ thuộc thể loại trữ tình và sử thi, vậy nên tác phẩm mang một vẻ đẹp tuyệt vời, đồng thời miêu tả khung cảnh con đường mùa đông về đêm thật thơ mộng biết bao, trên bầu trời với đây những đám mây hiếm hoi vây xung quanh vầng trăng tròn đang tỏa ra thứ ánh sáng đượm buồn. Trong thơ Puskin, cảnh sắc thiên nhiên bỗng trở nên thật sống động và bỗng dựng biến từ một sự phơi bày, tức là việc tả cảnh, trở thành một người anh hùng hành động. Qua đó đã thành công để lại trong lòng độc giả những ấn tượng sâu sắc.

